

Szakmai gyakorlat,

Hollandiában

(2012.10.27-2012.11.24)

Varga Vanessza Ágnes

(leendő) Gyógypedagógiai asszisztens

Hol is kezdjem... Olyan sok élményben volt részem ez alatt a négy hét alatt, hogy a hazaérkezésem után egy hétig nem is tértem magamhoz. Nehezen tértem minden fajta szellemi megterhelést, annyira túltelítődtem érzelmi értelemben.

A felkészítés hosszú folyamat volt. De nem arról van szó, hogy eltűzött lett volna, csak alaposan ki volt dolgozva és semmi sem lett összecsapva. Az első felkészítés augusztus végén történt. Pszichológiai felkészítés volt, ami önismeretet, lehetséges helyzet szituációk eljátszását és csapatépítő feladatokat foglalt magába. Ehhez leutaztunk Tihanyba, egy kis apartmanba ahol két éjszakát töltöttünk el. Ott egész jól összeszokott a csapat és valamennyire megismertük egymást, ami a táborozási hangulat, a közös strandolás és az egy

fedél alatti alvás nélkül nehezen jött volna létre.

Volt még angol és kulturális felkészítő, amihez bónusz házi feladatokat kaptunk. A holland kultúra megismerésének hatékonyabb útját az szolgálta, hogy mindenki kapott egy témát Hollandiáról és azt fel kellett dolgoznia, majd egy prezentáció formájában megosztani a

többiekkel újonnan szerzett ismereteit. A nyelvi felkészítőn néhány nyelvtani szabályt ismételtünk át, de leginkább a beszédet gyakoroltuk, hiszen arra volt a legnagyobb szükség Hollandiába a sikeres kommunikációhoz.

Október huszonhetedikén indultunk a Liszt Ferenc reptérről. A társaság jelentős hányada már jóval a megbeszélte időpontot megelőzve ott volt, többek közt én is. Sokan családtagjaikkal vagy kedvesükkkel vártak, mielőtt nekivágtunk a nagy útnak. A repülő út fantasztikus volt. Bár nem először utaztam repülővel, de mindig lenyűgöző az a látvány, amit fel- és leszállásnál tapasztalhatok. Igaz nem az ablak mellett ültem, de megkértem az ott ülő urat, hogy csináljon egy-két képet az én fényképezőgéppemmel. Megérkeztünk Amszterdamba. Az út többi részét vonattal és busszal tettük meg. Az állomásokon várva

rázott minket a hideg. A tenger felől jövő jeges szél egy percre sem unta meg magát, hamar elfogyott a társaság zsebkendője. Mire megérkeztünk Grou-ba, Frízföld egyik kisvárosába, már régen korom sötét volt. A nyugalmas utcákban, aminek lakói már régen nyugovóra tértek, csak a bőrdüнк dübörgő kerékszakatozását lehetett hallani, ami valósággal visszhangzott. A szálláson meleg vacsorával vártak bennünket. A konyha önkiszolgáló volt és úgy vélem mindenki egyéni rekordot állított fel magának, ami az étel fogyasztását illeti. Miután mindenki elhelyezkedett a már előre megbeszélт szobatársaival,

akik leginkább osztálytársak voltak, végre alhattunk. Egy szobát maximum négy fő foglalt el. Nagyon nehéz volt elaludnom, mert megérkezésünk még több okot adott az izgalomra. Másnap még szabad program volt, ezért délelőtt többen elmentünk sétálni, hogy felfedezzük a környéket. Szinte egész idő alatt fényképeztük egymást minden másodig ház mellett, mert minden új volt és érdekes. Szerencsére ez a 'fényképezzünk le mindent, amit látunk' hozzáállás idővel alábbhagyott. Igaz feladatunk volt, hogy dokumentáljuk az eseményeket, ezzel bizonyítva, hogy pályázati pénzünket a megfelelő célra fordítottuk, de a lefekvés és az ébredés utáni fényképeket, videókat már túlzásnak éreztem.

Az első hét érzékenyítő hét volt. Ellátogattunk Leeuwarden-ben lévő ROC Friese Poort-ba, és kórházba. A kórházban körbevezettek minket a fogászati részen és a koraszülött osztályon. Ott nem volt lehangoló kórházi hangulata az embernek, mert minden színes volt és barátságos. Drachten-ben egy mentális- és mozgásszervi sérülteket gondozó intézménybe és egy másik ROC Friese

Poort-ba látogattunk el. Az összes helyen megtapasztalhattuk a hollandok végtelen vendégszeretetét. Az első csütörtökön vagy pénteken sokan ellátogattunk a szakmai gyakorlatunk helyszínére. Valaki egyedül ment egy helyre, valakik párban, de a beosztás nem rajtunk múlt. Én Drachten-ben kaptam egy helyet a Talryk mentálisan sérült fiatalok iskolájába. A korosztály tizenkettőtől húsz éves korig terjedt. Én egy nyolcadik osztályba kerültem, amit tizennégy enyhe vagy közép súlyos értelmileg akadályozott diák alkotott. Hosszú volt odautazni, de jegyvásárlással nem kellett bajlódni, ugyanis mindenki kapott egy chip-kártyát, amit le kellett olvasatni le- és felszálláskor, hogy távolságnak megfelelően levonja az utazás díját. Ez minden tömegközlekedési eszközre vonatkozott. A kártya értékes és a rajta szerepelt összeg is sok volt, szóval nagyon kellett rá vigyázni. Miután megtaláltam a tereptanáromat, a diákokkal is bemutatkoztunk egymásnak, a párbeszéd folyamatos tolmácsolást követelt a diákoknak, mivel az angolul zajlott, de ők azt nem beszélték olyan jól. Körbevezettek az épületben, utána megnéztem, hogy hogyan zajlik náluk egy óra. A tanórák hosszabbak és lazább körülmények közt zajlanak telis tele a diákokat is bevonó szemléltetéssel. Tanár és diák között kölcsönös bizalom van, amivel egyik fél sem él vissza. Ott oktatnak anyanyelvet, matematikát, angolt, informatikát, főzést, kertművelést, háztartást és kézművességet. Ott a diákok felszabadultak, vidámak és nagyon kreatívak. Érkezésem tiszteletére készítettek egy kisebb plakátot Magyarországról, ami képekkel és rajzokkal tartalmazta a magyar zászlót, a Parlamentet, a Lánchídat, egy történelmi térképet és egy tál gulyást; szövegek is voltak mellé nyomtatva, de nem értettem, mert holland nyelven volt. Mindenesetre nagyon jólesett ez az alapos felkészült fogadtatás.

Egy héten csak négy napot mentünk gyakorlatra (hétfő, kedd, szerda és csütörtök), péntekenként visszajártunk a Leeuwarden-i ROC Friese Poortba, ahol az ottani diákok és tanárok által megszervezett programokban vettünk részt. Fociztunk, holland és magyar nyelven énekeltünk, egyszer szerveztek nekünk ügyességi játékokkal kisebb versenyt: szájjal való almakiszedés vizes lavórból, zsákban ugrálás és bekötött szemmel való süti evés, kéz nélkül. Ez alatt Hollandia illetve Frízföld néhány jellegzetességét ismertették meg velünk.

Szombatonként kulturális programokon vettünk részt, amik közül nem is tudnék kedvencet választani, annyira élveztem mindegyiket. Második szombat (az első szombat volt a megérkezésünk napja) elmentünk Ameland-ra, Frízöld egyik szigetére. Hajóval mentünk át és bicikliket béreltünk, amikkel csodás tájakat keresztezve eltekertünk egy tengerparti részre. Ott kagylókat gyűjtöttünk és partra sodort, már elhunyt medúzákat tanulmányoztunk. Volt alkalmunk megsimogatni néhány szép fríz lovat is. Harmadik szombaton Amszterdamba mentünk, ahol az ott töltött időnek a tartalmát mindenki maga választhatta meg. Ott volt a legjobb lehetőség szuveníreket vásárolni az otthon váró családtagoknak és barátoknak. Szinte végig a nyílt terepen töltöttük az időt egy csoport/osztály-társammal, mert ilyen helyzetekben nem szeretem

csoportban tölteni az időmet, mert túl sok idő pazarlódik el arra, hogy nincs megegyezés a következő célpont megválasztásához. A tulipán piac tetszett a legjobban, szép és sokszínű. Még az időjárás is kegyes volt hozzánk, mert az előre megjósolt szakadó eső helyett csak egy kis szitálás

volt. Az ottani villamos kék és megdöbbentett, hogy sok helyen semmilyen módon nem jeleztek határt a közlekedésnek. Közös utat használtak a villamosok, autósok, biciklisek és gyalogosok. Este még találkoztunk a Dam téren, de a tanárnők már nem jöttek vissza velünk a szállásra, hanem 'elengedték a kezünket'és visszatértek, Magyarországra. A 'váltás' (kettő másik tanárnő) következő szombat este

érkezett. Aznap Leeuwardenben voltunk, ahol személyesen rázhattunk kezét a holland Mikulással: Sinter Klaas-szal. Vele utazhattunk a gőzhajóján, ami a legtöbb holland embernek nem adathat meg. A fekete Péterek - akik a krampuszok szerepét töltik be- feleltek a felhőtlen hangulatért, amit dalokkal és azt kísérő nagyméretű hangszerekkel váltottak valóra. Minden korosztályú ember egyformán nagy lelkesedéssel üdvözölte a hajót. Az azt követő felvonulást kétszer is volt alkalmam megnézni, mert a központban olyan sok utcát bejártak, hogy elé tudtunk vágni.

A gyakorlatom nagyon érdekes volt és sokszor könnyű volt eljutnom oda, mert több tanár is Grouban lakik és nagyon szívesen felszedtek az autójukkal egy megbeszéltek helyen. Hospitálás mellett a matek, háztartástan, angol és különböző művészeti órákon segédkeztem, mert ezek a tantárgyak nem igényeltek különösebb holland nyelvtudást. Továbbá egyedül is tartottam órát vagy órarészletet, többször is; de mégsem egyedül, mert szükségünk volt fordításra. Megtanítottam őket matyó virágot rajzolni, magyarul elénekelni a „János bácsi keljen fel” című dalt, kőrözöttet készíteni, és több az osztályteremben található tárgyak nevét angolul. Úgy vélem minden fajta tanítónak az a legnagyobb öröme a munkájában, amikor látja különböző módon elkészült, de majdnem egyformán jó végeredményeket.

A smart-tábla használatával nehezen boldogultam, mert ott találkoztam vele először, de szerencsére nem kellett sokat használnom. Eleinte voltak kommunikációs nehézségek a diákok és köztem, de idővel egész jól megértették az angolt, hiszen a meglévő tudásuk folyamatos gyakorlatba került, néhányan már beszélni is mertek angolul. Lassan már egy kicsit én is megértettem a holland nyelvet, és ha órát tartottam, mindig előre megtanultam néhány a tantárgyhoz kapcsolódó szót. Bár a test-beszéd használata és megértése is sokat fejlődött mindannyiunk részéről. Az általam megismert asszisztensek sem beszéltek olyan jól angolul. Az előtte itthon szerzett illúzióm, miszerint minden holland ember tökéletesen beszél

angolul, lassacskán szertefoszlott. De az angol nyelvet tanuló holland és magyar között az a legjelentősebbkülönbség, hogy a hollandok bátran beszélnek, annak tudatában, hogy az elhangzottak nyelvtanilag nem tökéletesek, de az mégsem veszi el a bátorságukat, hiszen a kölcsönös megértés a lényeg, nem pedig a nyelvi pontosság.

A búcsúzás nehéz volt, ráadásul kétszer is át kellett élnem, mert a tereptanárom és az asszisztense nem dolgozott csütörtökön, szóval szerdán vettünk búcsút egymástól, több diáknak nem esett le a tantusz, mert elköszönéskor meg is öleltek, ami aranyos volt és jó szándékú. A tényleges utolsó napon megajándékoztuk egymást, ők rajzokat készítettek nekem, leginkább a nevemet ábrázolva, kisebb nagyobb íráshibákkal, de gyönyörűen és képeket nyomtattak Frízöld jellegzetességeiről, mindezt egy mappába fűzve; én nagymennyiségű csemegét vittem nekik.

A hazautazás november huszonnegyedikén történt, amimajdnem zökkenőmentes volt. Bár előző éjszaka sok fejfájást okozott a csomagolás, mert mindenkinek sokkal több dolga lett. Sokan megváltunk néhány régi holmitól és egymáshoz is szorítottunk helyet. Ennek köszönhetően a súlyhatárt nem léptük át. Igaz sok rétegbe öltöztünk fel.

A gépen azt gondoltam, hogy már minden rendben van, de voltam olyan 'ügyes', hogy az ölembe öntsem a kávé pont olyan helyre, ami könnyen téves következtetést eredményezhet. Szerencsére gép végében ültem és hálát adtam az égnek, hogy a kézipoggyásomban akadt

egy leggings, amit a hátul lévő szék mellékhelyiségben átvehettem. A reptéren már vártak rám, hamar búcsút intettem és néhány perc múlva már Budapest nyüzsgő éjszakai képében gyönyörködhettem, amit bevallok nagyon is hiányzott az alatt a fantasztikus négy hét alatt.

Köszönöm minden résztvevőnek és szervezőnek!